

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

na posiedzeniu bez udziału stron

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lutego 2024 r.,

sprawy **B. C. i I. C.**

skazanych z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 10 lipca 2023 r., sygn. akt IV Ka 633/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Oświęcimiu

z dnia 20 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 238/21,

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.
i art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł :

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć skazane I. C. i B. C. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nie przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 10 lipca 2023 r., sygn. akt IV Ka 633/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z dnia 10 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 238/21, w którym orzeczono wobec B. C. i I. C. kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres 2 lat próby oraz grzywny, za czyny z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k.

Od tego wyroku kasację wywiódł obrońca B. C. i I. C. , zaskarżając go w całości na korzyść skazanych, podnosząc zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., a także art. 117 § 1, 2 i 2a k.p.k. w zw. z art. 450 § 3 k.p.k. *a contrario* oraz art. 6 k.p.k. W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto obrońca skazanych złożył wniosek o wstrzymanie wykonania wyroków sądów obu instancji wobec B. C. i I. C. .

Zarówno prokurator, jak i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniesli o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniesiona kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy i jako taka podlegała pozostawieniu bez rozpoznania.

Zgodnie z jednoznacznym brzmieniem art. 523 § 2 k.p.k. strona może wnieść kasację na korzyść wyłącznie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Celem tego uregulowania jest ograniczenie wpływu do Sądu Najwyższego spraw, które nie są na tyle poważne, aby uruchamiać w ich przypadku kontrolę o charakterze nadzwyczajnym. Ustawodawca przewidział jednak, że ograniczenie to nie będzie dotyczyło sytuacji, gdy strona postępowania kasację opiera na tzw. bezwzględnej przyczynie odwoławczej wskazanej w art. 439 k.p.k. (art. 535 § 4 pkt 1 k.p.k.). Ranga tego rodzaju uchybień o fundamentalnym znaczeniu powoduje bowiem, że wyrok taki nie może się ostać niezależnie od tego jaka kara została orzeczona.

W niniejszej sprawie wobec B. C. i I. C. nie orzeczono kar bezwzględnego pozbawienia wolności, a w kasacji nie podniesiono zarzutów wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Wobec tego kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

W zaistniałych realiach procesowych, zgodnie z brzmieniem art. 530 § 2 k.p.k., właściwy organ sądu odwoławczego powinien odmówić przyjęcia kasacji, skoro zaszły okoliczności, o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k. Ponieważ jednak kasację z naruszeniem powołanych przepisów przyjęto i nadano jej bieg, Sąd Najwyższy zobligowany treścią art. 531 § 1 k.p.k. musiał pozostawić ją bez rozpoznania, jednocześnie rozstrzygając o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu o art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazane w częściach na nie przypadających.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[a!]

[J.J.]